

Innhold:

Artikler:	side	side
Om 40-års jubileet og hvordan vi tyvstartet feiringen.....	2— 9	Slukstenger..... 52— 65
Skikk og bruk på fiskesti.....	10— 14	Speedcraft-stenger..... 62— 63
Utnytter vi vårt innlandsfiske godt nok?.....	15— 19	Brownick-stenger..... 64— 65
Der røya vaker i krystallklart vann ..	20— 23	Fiskesett..... 66— 67
Laksegyting.....	24— 26	Mitchell sneller..... 68— 83
Knuter.....	27	Gladding sneller..... 84— 85
Fotokonkurransen: «Sommerens fiskebilde».....	27	Sluker..... 86— 95
Vedlikehold/service/garanti.....	28	Stingsilda..... 88— 89
Sammensetting av riktig utstyr.....	29	Stingspinner..... 90— 91
En død hegge i bekken.....	30— 31	Spinnerer..... 90— 91
Utstyr:		Wobblere..... 94— 95
Fluefiske.....	32— 51	Triple Fish/Bicolon S/
Fluestenger, glassfiber.....	34— 35	Triple Fish Special..... 96— 97
Fluestenger, splitcane.....	36— 39	Håver og klepp..... 97— 99
Fluestenger, kullfiber.....	40— 41	Det nødvendige ekstrautstyret..... 100— 103
Brownick fluestenger.....	42— 43	Førstehjelpsutstyr for fiskestenger..... 102— 103
Fluesneller.....	44— 45	Sjøfiskeutstyr..... 104— 115
Fluesnører.....	46— 47	Båstenger..... 106— 107
Hørgård fluer.....	48— 49	«Napptun Pilkese»..... 108— 109
May Fly Nymph/Stonefly/		Stingsilda pilk..... 110— 111
Vannkalvlarve.....	50— 51	Opphengere for sjøfiske..... 110— 111
		Praktisk sjøfiskeutstyr..... 112— 113
		Blue Sea Reel/Deep Sea Reel/
		Ulabrand juksasnelle..... 114— 115

Forhandler:
Sunnalsøra Sportsforretning

Aut. våpen og ammunisjonstørhandler
Fiskeredskaper - Sportsklær
Diamant og D.B.S. sykler
TELEFON 91224 PRIV. 91262

RRA 57 Markedskontakt

Råd og redskap fra Hørgård

1977

Asbjørn Hørgård A/S, Fossegrenda 36, 7001 Trondheim

Om 40-års jubileet, og hvordan vi tyvstartet feiringen

Fra venstre: Christian Saxevik,
Arnfinn Weiseth, Asbjørn Hørgård,
Knut Rom og Viktor Olsen.

Firma Asbjørn Hørgård kan i år feire sitt 40-års jubileum. Utviklingen fra starten på gutteværrelset med den første, selvbygde splitcanestanga og frem til i dag med 40—50 ansatte i egen fabrikkbygning, forteller klart at Asbjørn Hørgård har maktet å produsere kvalitetsredskaper som har tilfredsstillt et stadig større og mer kresent antall sportsfiskere.

Gjennom disse 40 årene er det stadig kommet nye og bedre fiskeredskaper fra fabrikkene. De fleste av dem som et resultat av ideer fra «sjefen sjøl», og disse ideene er igjen først og fremst et resultat av et aktivt liv som sportsfisker, og en stadig iver etter å lage fiskeredskaper som gir fiskeren større glede. Denne iveren har smittet over på hans medarbeidere. De skal også ha sin del av æren. Mange av dem har vært med gjennom de fleste av de 40 årene.

Idag er Asbjørn Hørgård A/S det eneste firma av betydning i Norden som leverer splitcanestenger til sportsbransjen, og etterspørselen etter disse stengene øker sterkt.

Som en liten tyvstart på jubileumsfeiringen, ble noen sportsfiskevenner invitert på sjøfisketur til Hørgårds hytte ytterst i Trondheimsfjorden. Om fisken er å si at den for det meste glimret med sitt fravær. En del småsei ble det riktignok, en og annen torsk også, men den store fisken fant det klokest å holde seg unna når så drevne fiskere kom på besøk.

Om kvelden over kaffen og avec'en, gikk praten og diskusjonen livlig mellom deltagerne: Knut Rom, generalsekretær i World Wildlife Fund — Viktor Olsen, fiskerikon-sulent for Midt-Norge — Christian Saxevik, kjent laksefisker og valleier i Stjørdalselva — Arnfinn Weiseth, studieinstruktør i Norges Jeger- og Fiskerforbund og — sjefen sjøl — Asbjørn Hørgård.

Rom: Sannelig har det skjedd mye i løpet av de 40 årene Asbjørns fabrikk har eksistert. Ikke minst med fiskeutstyret. Som

guttunge begynte jeg med markstanga — en kjepp jeg hadde skåret i skogen. Med den gikk jeg langs elva og lærte til slutt hvor hver eneste liten ørretpinne sto. Den neste stanga var «Suset fra Ganges», den lange bambusstanga. Så kom den første greenheartstangen, som brakk i holken for hvert tiende kast omtrent. Holkesement og fyrstikker var fast innhold i fiskeposen. Følgen var at holkene, på grunn av de tallrike utbrenningene, ble mykere og mykere for hver gang. Men de greenheartstengene som var av skikkelig materiale hadde utrolig gode kasteegenskaper.

Hørgård: Jeg husker første gang vi fikk lov til å være ute en natt. Vi var tre brødre sammen, og jeg var yngstemann. Det var en fantastisk opplevelse. I en liten bekk tok vi en mengde småørret.

Da mine barn var små, ville jeg la dem oppleve den samme fiskegleden. Vi hadde også bare kjepper vi hadde skåret i skogen til stenger, men jeg ville gi mine barn litt bedre utstyr. Derfor kjøpet jeg sammen noen bambusstenger til dem.

Vi grov mark og dro til den samme bekken. Der plasserte jeg dem utover, fløy fra den ene til den andre og satte på mark, og tenkte at nå har de det like morsomt som vi hadde det.

Så etter en stund sier min datter Brit: «Du far, æ synes det e' kjøli' æ. Her har vi reist dein lange veien bare for å trøkk opp di her små pætan!»

Min første skikkelige stang var en kjøpet bambusstang. Den ble jeg fort lei av. Så fikk jeg tak i en stålstang, en av disse sveipene som var bare en tråd og var helt håpløse å kaste med. Derfor la jeg bambus utenpå stålstanga. Det ble en meget brukbar fluestang, men den var forderdelig tung.

Jeg hadde hørt om splitcane og en dag kom jeg over en bok som het «Amateur Rodmaking» av en engelsk mann ved navn Perry D. Frazer. Ved hjelp av mid-delsskoleeksamen og ordbok greide jeg til

slutt å forstå hva som sto i den boka og ut fra det bygde jeg min første splitcane-stang.

Rom: Ja, da splitcanestengene kom var vi lykkelige, ikke minst fordi de var så mye lettere å gå og fiske med enn greenheartstengene, men jeg syntes sjelden jeg fikk de samme fine kastene med splitcane som med greenheart. Derfor er jeg glad for at man nå er på vei tilbake til den gamle måten med aksjon helt ned til håndtaket. Den synes jeg er den beste.

Hørgård: Ja, det har jo vært den engelske oppfatningen hele tiden. Dette er sikkert også riktig for våtfluer og morsomt å kjøre fisk på, men hvis man fisker med tørrflue og skal kaste fort, tror jeg ikke den aksjonen er den beste.

Rom: Ja, når det gjelder de gamle splitcanestengene med helaksjon har du rett. De var for langsomme. Men de nye glassfiberstengene er så spenstige at de kan levere tørrflua like hurtig og like snorrett som en splitcanestang med toppaksjon.

Hørgård: Her ligger det en veldig misforståelse. Folk tror det er så lett å gå og kaste med en glassfiberstang fordi stangen er så lett. Men det faktiske forhold er jo at det er mye tyngre å kaste med en glassfiberstang fordi du må bruke mye mer kraft. Med en forholdsvis lett stang, som f.eks. Lillemor, kan du kaste bare ved å benytte håndleddet. Det kan du ikke gjøre med en glassfiberstang, da må du bruke hele armen.

Rom: Det der er jeg ikke sikker på. Jeg har idag en glassfiberstang på 10 1/2' med helaksjon. Den går jeg og kaster med hele dagen uten å være trett om kvelden. Med en 10 1/2' splitcanestang ville jeg vært utslitt.

Saxevik: Jeg kastet med glassfiber i 5—6 år, men gikk tilbake til Konkurransen D. Etter det har glassfiberstangen hengt på veggen sammen med de andre stengene jeg ikke bruker. Og jeg mener at en moderne splitcanestang absolutt er best.

Rom: Konkurransen D er jo en typisk langkasterstang. Men når du fisker sjørret og får disse direkte strekkene av fisk hvor du har strakt snøre på slutten av hølen, helt nede på reset, så synes jeg den er for hard. Særlig når flua er så langt nede at du må fiske med snøret fritt på utsiden av håndbaken. Da er en langmyk glassfiberstang bedre. Dette gjelder Konkurransen D. Lillemor synes jeg imidlertid er en herlig stang.

Men Asbjørn snakket om da han skulle lære sine barn å fiske. Mine barn fikk desverre ikke oppleve den samme utvikling som jeg hadde vært igjennom. De fikk hver sin splitcanestang da de var henholdsvis 7 og 9 år gamle og begynte å trene. De fikk det bra til og syntes dette var moro.

Så skulle treningen omsettes i praktisk fiske. Vi dro opp til Bjørnsjøen og gutta ble plassert på hver sin odde ute på en halvøy. Selv gikk jeg over på den andre siden for å fiske.

Etter en stund kom en bekjent av meg forbi. «Kom her», sa jeg «så skal du få se to som i alle fall er krøket tidlig nok til å bli gode fiskekroker.»

Så snek vi oss over halvøya og tittet ned. Tablå!

Der lå to splitcanestenger halveis ute i vannet mens gutta drev og kastet «smutt» med stein. Alle faderlige illusjoner raste sammen som et korthus. Det lærte meg at du ikke skal tvinge ungene dine til å fiske før de selv har lyst.

Hørgård: Nå er det jo kommet enda et nytt stangmateriale, kullfiber. Til nå er vel kullfiber først og fremst brukt i fluestenger. Enkelte roser disse stengene opp i skyene og påstår at kullfiber er fremtidens stangmateriale, mens andre er mer skeptiske.

Kullfiberstengene har vist forbausende kasteegenskaper, mens deres egenskaper ved kjøring av fisk diskuteres mye. En del overraskende brudd har også forekommet. Derfor har vi vel foreløpig ikke tilstrekkelig grunnlag for å vurdere disse stengene og deres fremtid.

Olsen: Et markert trekk ved den utviklingen som har skjedd gjennom de 40 år som har gått, er at idag er sportsfisket åpent for alle. For 40 år siden var sportsfisket noe som stort sett var forbeholdt de få med litt bedre råd. Dette gjaldt i alle fall fluefisket.

Saxevik: Her må vi vel skille litt mellom ørretfisket og laksefisket. Laksefisket var på den tiden først og fremst for noblessen, men ørretfisket var vel adskillig mer utbredt.

Rom: Det er nok riktig. Jeg lærte f.eks. kunsten å fiske med flue av en bygdefisker. Da var jeg 8—10 år.

Weiseth: Jeg husker fra min barndom like før krigen at flere av de gamle fiskerne fra bygda der jeg vokste opp, fisket med flue. De brukte langbambus, men de hadde ikke snelle på stanga.

Jeg husker far min f.eks., han fisket med langbambus. Om våren og om høsten brukte han mark, men om sommeren fisket han med flue. Flua ble ikke kastet langt, men uhyre elegant.

Hørgård: Hva slags fortom brukte han?

Weiseth: Det var wormgut.

Saxevik: Det var jo uhyre viktig at wormguten ble holdt myk og at den var fersk. Gammel wormgut var nesten verre enn ingenting. Jeg husker at en av de gamle roerne i Stjørdalselva, Olaus Langfredagshet han, en gang rodde for en av Trondheims koryfæer. Så ble han spurt etter noen dager hvordan det hadde gått. «Njo, det hi itj gått rart einno, ska æ førtæl dæ, mæn no é hain snart ferdig med gammelfortømman å da bli de' likar.»

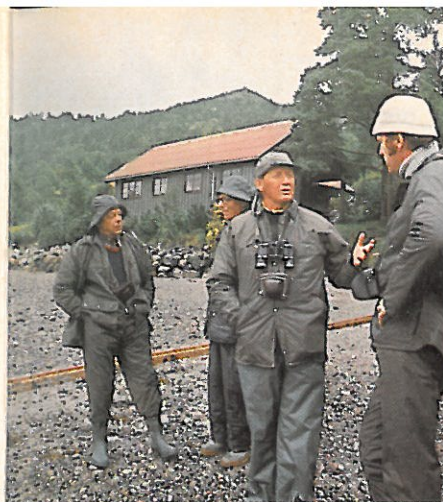
Hørgård: Som Viktor sa, har det vært en enorm utvikling i antall sportsfiskere. I USA regner man f.eks. med at det finnes ca. 10 millioner sportsfiskere, i Sverige ca. 2 millioner og i Norge over 1 million. Dette er selvfølgelig på mange måter gledelig, men det er ikke alt ved denne utviklingen som er like gledelig.

Rom: Jeg er overbevist om at vi som gikk veien fra markstanga og frem til dagens moderne utstyr, vi lærte oss automatisk, og i egen fiskeinteresse, å opptre langs elven på en helt annen måte enn de som i dag kjøper moderne kasteslukutstyr. Etter få timers trening er de i stand til å bruke det og dermed starter de fisket, uten dette riktige erfaringsgrunnlaget.

Olsen: Jeg vil si det slik Knut, at vi som har gått gjennom hele utviklingen, vi lærte mye mer om fiske enn hva de fleste som starter i dag gjør. Både om hvordan vi skulle opptre for å få fisk, og ikke minst hvordan vi skulle opptre mot hverandre.

Rom: Ja, dette har du rett i. Hvis jeg ser det står en mann og fisker i en ørretelv, kunne det aldri falle meg inn å stille meg opp for å fiske i den samme hølen. Men det kan man jo godt oppleve i dag. Her står jeg og fisker i Atna, en krystallklar elv. Og sannelig kommer det ikke en kar og begynner å plaske med sluken sin tett ved siden av meg. Det førte selvfølgelig til at vi ikke fikk fisk noen av oss. Han ødela like mye for seg selv som for meg. Her har vi en stor oppgave. Hvordan skal vi lære folk å opptre på en skikkelig måte når de fisker? Til større glede både for dem selv og andre.

Weiseth: Det at vi er blitt så mange har ført til dette problemet. Det er klart at hvis hver av oss skal få det frie armslaget vi ønsker oss, må også hver av oss avstå mye fisketid. Det er ikke plass for en million fiskere samtidig! En ting som kompliserer dette er at vi har fått mye fritid og at alle har fri samtidig. Se bare for et press det er på fiskeklassene i fellesferien. Og her støter vi på et annet uhyre viktig problem. De aller fleste søker til samme fiskeplass. Noen få lett tilgjengelige vann utsettes for et hardt press mens hundrevis av andre vann overhodet ikke fiskes i, fordi det krever litt anstrengelse å komme dit.

Dette kan igjen føre til at vi får en del vann med for liten bestand p.g.a. at det fiskes for hardt, mens andre vann blir overbefolket av småfisk fordi det fiskes for lite.

Derfor synes jeg det er like viktig at fiskerne har respekt for helheten i dette bildet som at de har respekt for hverandre.

Rom: Har vi noe middel mot dette? Er dagens generasjon av sportsfiskere verre enn tidligere generasjoner? Har vi som er litt eldre forsømt oss når det gjelder å lære de nye sportsfiskerne disse viktige tingene?

Olsen: Jeg tror ikke hverken vår generasjon eller generasjonen før oss var så mye bedre. Men de var så få. Derfor fikk det ikke de samme konsekvenser som det får i dag.

Det kan til og med tenkes at man har hatt en positiv utvikling, ikke minst fordi sportsfisket tidligere hadde et sterkt islett av matauk, og da var man ikke alltid så nøye på fiskemåten.

Saxevik: Jeg husker fra mine guttedager at vi lå på fjellet og fisket. I en del av vannene tok vi ørret på både ett og to kilo. Men hva får vi i de samme vannene i dag? Små svarte pinner som ingen bryr seg om.

Hva skyldes dette og hvordan kan vi få de samme forholdene tilbake?

Olsen: For det første har vi jo de siste 30—40 årene hatt en veldig kraftutbygging som har redusert mulighetene for sportsfiske. For det andre hadde man tidligere et forholdsvis intensivt garnfiske om høsten i mange vann. Dette fisket var ren matauk, men det la faktisk forholdene til rette for sportsfiskerne fordi det holdt bestanden nede. Derved fikk man en bestand som ga stor fisk og ikke som i dag overbefolkning av småfisk. Det finnes i dag massevis av vann hvor det burde vært fisket med garn for å regulere bestanden.

Weiseth: Ja, dette er riktig og her burde mange grunneiere være mer fremsynte.

I stedet for å forby fisket burde man åpne vannene for fiske, også for et kontrollert garnfiske. I vann hvor det er ørret og røye monner det som blir tatt opp med sportsfiskeredskap ofte så altfor lite. Resultatet blir overbefolkning med liten og dårlig fisk.

Rom: Dette er utvilsomt riktig. Men hovedproblemet er vel at det er blitt for mange fiskere. At disse så til overmål ofte klumper seg sammen på noen få fiskeplasser, gjør at problemet forsterkes. Burde ikke da alle jeger- og fiskerforeninger konsentrere arbeidet sitt om å fortelle at det er en begrenset fiskemengde, at det er begrensede fiskeplasser og at vi må ta hensyn til fisken og til hverandre hvis vi i det hele tatt skal få noen glede av sportsfisket — og først og fremst at vi må spre oss? Er det urealistisk å tro at vi kan lære sportsfiskerne dette?

Olsen: Det kommer an på hva som er målsetningen med fisket. Vi er i for sterk grad blitt opptatt av å skaffe oss det største og beste på alle områder. Det gjelder også fiskeplassene. Når vi alle skal ha den beste fiskeplassen, fortøner det seg som om vi er for mange.

Rom: Ja, hva er egentlig målsetningen? Denne diskusjonen kom jeg opp i med en venn av meg. Han hevdet at målsetningen var å ta den ene store fisken, mens jeg hevdet at det var å ta noen fisker og ha gleden ved selve fisket. Og her er det vel temmelig mange og ulike oppfatninger ute og går blant sportsfiskerne. Sportsfiske ja, hva er det egentlig som er sportsfiske?

Hørgård: Vi opplever jo ofte at mark- og rekefisket fordømmes. Det er ikke sportsfiske, sier man. Dette kan man jo være enig eller uenig i, men hvis sportsfisket er noe som er vanskelig, noe som stiller krav til fiskeren, da er både reke- og markfisket mye mer sportsfiske enn det å stå og kaste med sluk. Kaste med sluk kan hvem som helst gjøre, å fiske med mark eller reke skal det adskillig mer erfaring til.

Rom: Det kan ikke bare være vanskelighetsgraden. Det er ikke det avgjørende i og for seg etter mitt skjønn. Selve redskapen har også betydning. Og så må det tas hensyn til hvorfor du fisker. Fisker du fordi du skal skaffe mat, eller fisker du for å få avkobling, moro og spenning?

Hørgård: Redskapen har selvsagt betydning. Men den som bruker redskapen, og hans innstilling, er vel det som betyr mest. Jeg husker at Reidar Brekke mente at å få fisken til å ta, det var det som var sport. Når fisken hadde bitt på, var sporten over for hans vedkommende.

Rom: Jeg er delvis enig med Brekke. Det som etter min mening er sporten, det er å overlise fisken til å ta flua fordi du serverer den på riktig måte. Det er akkurat som å gå på jakt. Det som er sporten er stillingen frem til dyret og riktig skyting. Når du så har trukket av skuddet, da er resten arbeid.

Weiseth: Vi må nok også i fremtiden, ved siden av sportsfisket, være innstilt

på at vårt innlandsfiske også må utnyttes som matressurs. Men egentlig er det vel umulig å sette en klar, entydig ramme for hva som er sportsfiske og hva som ikke er sportsfiske. Mye avhenger selvsagt av redskapen, og vi kan vel være enige om at fiske med faststående redskap i alle fall ikke er sportsfiske. Hvilke andre redskaper som så skal falle innenfor eller utenfor sportsfiskebegrepet, det vil det vel alltid være delte meninger om.

Men først og fremst er vel fiskerens innstilling avgjørende, hvorfor fisker han?

Jeg ville nok først og fremst kreve en fin innstilling hos fiskeren, respekt for fisken, for andre fiskere og for helheten i naturen, før jeg ville gi ham attest som sportsfisker. Hvis denne respekten er til stede, kommer de andre tingene av seg selv, da er han sportsfisker, og da vil jeg også rope «SKITT FISKE» etter ham.

Og her forlater vi diskusjonen. Vi takker deltagerne for en hyggelig tur, og overlater til leserne å fortsette diskusjonen.

«Aura»

«Konkurranse D»

«Konkurranse E-D»

«Lillemor»

Splitcane-stenger har en egen spenst

«Konkurranse B» 9 1/4' 2-delt

Helaksjon. Dette er en meget kraftig stang for elvefiske etter sjørret og smålaks. Derfor krever den et nokså kraftig håndledd. «Konkurranse B» er også ypperlig til konkurransekasting. Stangen kan leveres med et løst stykke som kan festes i stangbutten for å få snella ut fra

kroppen under kjøring av stor fisk. Hulbygget rotstykke og enkeltbygget spiss. Agat topp- og endering skrufeste og sugeholker. Vekt: 178 g.

Passende snøre: Stonefly Line nr. 9.
Pris: kr. 600,—
Pris med forlenger: kr. 660,—.

«Aura» 9' 2-delt

Helaksjon. En meget god all-round stang til all slags ørretfiske. Den meget spenstige aksjonen gjør den spesielt god til tørrflue. Enkeltbygget. Agat topp- og endering, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 150 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 8.
Pris: kr. 525,—.

«Konkurranse D» 9' 2-delt

Toppaksjon. Den utpregede toppaksjonen gjør denne stangen ypperlig som kraftig tørrflue-stang, men også til våtflue er den meget god. På grunn av den spesielle konstruksjonen kan fremslengen plasseres rett ut fra elvebredden selv om bakslengen p.g.a. trær e.l. må kastes langs denne. Mange bruker den også til konkurransestang. Stangen kan leveres med et ekstra stykke som festes i stangbutten under kjøring av stor fisk. Hulbygget rotstykke og enkeltbygget spiss. Agat topp- og endering, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 164 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 8.
Pris: kr. 600,—
Pris med forlenger: kr. 660,—.

«Konkurranse E-D» 8 1/2' 2-delt

Helaksjon. Stangen har en spesiell konstruksjon som gjør den stiv, men meget spenstig og uhyre presis. Derfor er den ypperlig til tørrflue. Det er også tatt mange førstepremier i internasjonale konkurranser i «Flue skish» med denne stangen. Hulbygget. Stål topp- og agat endering, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 130 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 8.
Pris: kr. 600,—.

«Lillemor» 8 1/2' 2-delt

Toppaksjon. Dette er en virkelig eksklusiv lettveker og kanskje vår beste stang for ørretfiske. Selv med et svakt håndledd kan du kaste hele dagen uten å bli trett. Den fine toppaksjonen gjør at tørrflua kastes langt og pent, men «Lillemor» er like god til våtflue. Enkeltbygget. Agat topp- og endering, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 130 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 6.
Pris: kr. 525,—.

«Veslemøy» 8 1/2' 2-delt

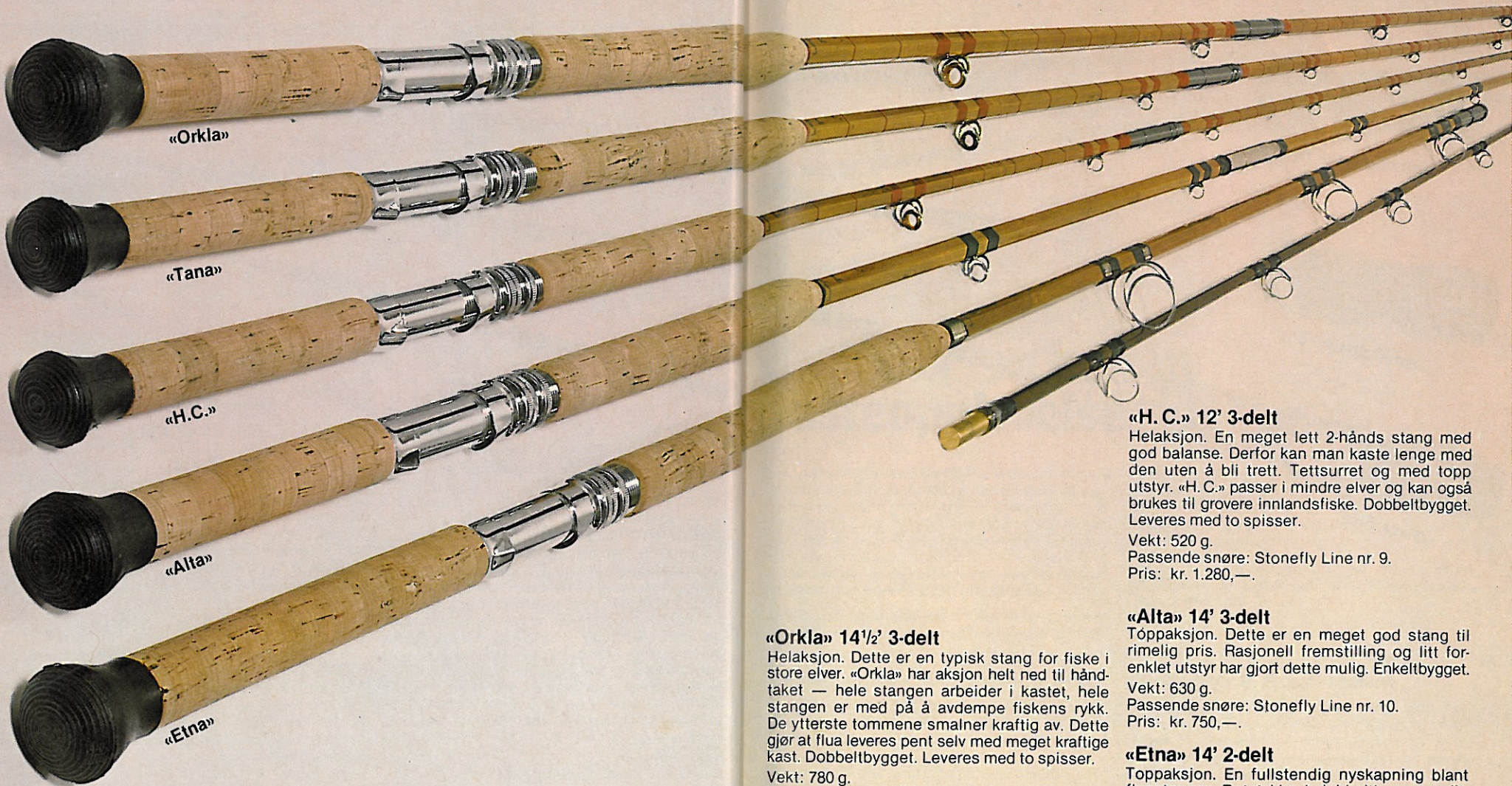
Toppaksjon. Denne stangen er meget lik «Lillemor» og har de samme egenskaper. Men den er litt enklere utstyrt og derfor rimeligere. Enkeltbygget. Hårdforkrommede stangringer, skrufeste og presset holk.

Vekt: 130 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 6.
Pris: kr. 420,—.

«Vesla» 2-delt

Helaksjon. «Vesla» finnes i lengdene 6 1/2', 7', 7 1/2' og 8'. Fantastisk gode og morsomme stenger. Enkeltbygget. Hårdforkrommede stangringer, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 6 1/2' - 110 g, 7' - 118 g, 7 1/2' - 125 g og 8' - 130 g.
Passende snøre: 8' Stonefly Line nr. 6, andre lengder Stonefly Line nr. 5.
Pris uansett lengde: kr. 450,—.

Splitcane-stenger med overflod av kraft

«Orkla» 14 1/2' 3-delt

Helaksjon. Dette er en typisk stang for fiske i store elver. «Orkla» har aksjon helt ned til håndtaket — hele stangen arbeider i kastet, hele stangen er med på å avdempe fiskens rykk. De ytterste tommene smalner kraftig av. Dette gjør at flua leveres pent selv med meget kraftige kast. Dobbelbygget. Leveres med to spisser.

Vekt: 780 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 10.
Pris: kr. 1.650,—.

«Tana» 13 1/2' 3-delt

Toppaksjon. «Tana» har samme utstyr som «Orkla», men den er lettere og har toppaksjon. Stangen er forholdsvis kraftig avsmalnende. Dette gjør den til en stødig stang som styrer snøret meget godt. «Tana» er en ypperlig stang for middels store elver. Dobbelbygget. Leveres med to spisser.

Vekt: 750 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 10.
Pris: kr. 1.400,—.

«H. C.» 12' 3-delt

Helaksjon. En meget lett 2-hånds stang med god balanse. Derfor kan man kaste lenge med den uten å bli trett. Tettsurret og med topp utstyr. «H. C.» passer i mindre elver og kan også brukes til grovere innlandsfiske. Dobbelbygget. Leveres med to spisser.

Vekt: 520 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 9.
Pris: kr. 1.280,—.

«Alta» 14' 3-delt

Toppaksjon. Dette er en meget god stang til rimelig pris. Rasjonell fremstilling og litt forenklet utstyr har gjort dette mulig. Enkelbygget.

Vekt: 630 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 10.
Pris: kr. 750,—.

«Etna» 14' 2-delt

Toppaksjon. En fullstendig nyskapning blant fluestenger. Rotstykke i dobbeltbygget splitcane, topp i hul glassfiber. Dette gir «Etna» de samme fantastiske kasteegenskaper som «Splitglass». Den helt spesielle toppaksjonen gjør at du med et enkeltapered snørepåsett og flat nylon som bakline, kan oppnå meget store kastelegder selv der hvor det er liten plass til baksleng. Ett baksleng er nok — så skyter snøret ut. Derfor blir du ikke trett, selv om stangen er litt tung. Stangen er ypperlig for store elver med stor, sterk laks. Hårdforkrommede stålringer og forkrommet snørefeste.

Vekt: 950 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 12.
Pris: kr. 795,—.

Hørgårds Laksesnelle

Mitchell 756

Mitchell 710

Mitchell 758

Fluesnellen skal være enkel og robust

Hørgårds Laksesnelle

Sikker kjøring av fisken ved bremsing på trommelens ytterkant. Stillbar friksjonsbrems.

4 1/4" — 450 g.
Pris: kr. 280,—.

Rim Fly

Trommelens bremsekant gir full kontroll. For høyre eller venstre hånds bruk. Finnes i tre utgaver: Rim Fly Light Weight, Rim Fly Regular og Rim Fly King Size.

Vekt: 165 g.
Pris: Rim Fly Light Weight kr. 87,—
Rim Fly Regular kr. 87,—
Rim Fly King Size kr. 90,—

Rim Fly Regular

Rim Fly Light Weight

Gear Fly

Rim Fly King Size

Gear Fly

Ståltrinser sparer snøret ved uttrekk fra snellen. Rask innspoling med gear 2,66:1 på sveiven. Stillbar klink. Omstilling av palen gjør venstre hånds bruk av snellen mulig.

3 1/2" — vekt 175 g.
Pris: kr. 165,—.

Mitchell 756 og 758

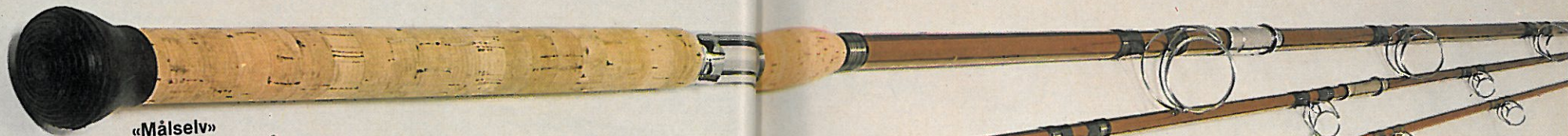
Hurtig avtagbar spole gir lett vint snøreskift. Regulerbar, forkrommet snørefører. Helstøpt snellehus. Ultralett spole. Førsteklasses design. Mitchell 758 har regulerbar clutch.

Pris: Mitchell 756 kr. 152,—
Mitchell 758 kr. 162,—

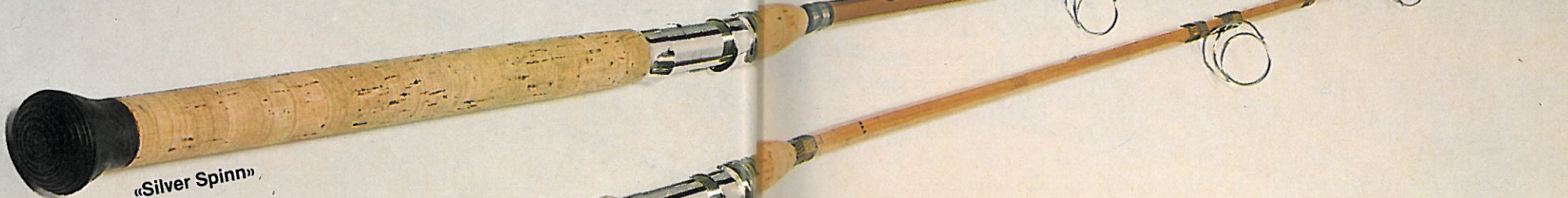
Mitchell 710 Automatisk fluesnelle

Hurtig avtagbar spole gjør at snøret kan skiftes på sekunder. Snøreføreren kan stilles inn etter ønske. 10 tårn av snelletrommelen gir fjæren tilstrekkelig kraft til 120 omdreininger ved innspoling av snøret.

Pris: kr. 215,—.

«Måselv»

«Silver Spinn»

«Splittglass»

Kraft til tung sluk og stor fisk

«Måselv» 12 $\frac{1}{2}$ ' 3-delt

Meget lang og forholdsvis myk, men kraftig. Denne kombinasjonen gir meget lange kast og meget sikker kjøring av laksen. Ikke minst er denne stangen god i store elver med sterk strøm. Hårdforkrommede stangringer og solid, forkrommet snellefeste.

Passende slukvekter: 24—60 g.

Passende sneller:

Mitchell 302 - 386 - 402 - 486 - 496.

Pris: kr. 610,—.

«Silver Spinn» 10 $\frac{1}{4}$ ' 2-delt

Spesialstang for sjørrettsfiske. Lang og smekker med myk, god aksjon gjennom hele stangen. På tross av lengden er stangen meget lett. Kombinasjonen «Silver Spinn» og en Mitchell 300, 410 eller 810 er uovertruffen for sjørrettsfiske. «Silver Spinn» kan også brukes som fluestang.

Passende slukvekter: 7—28 g.

Passende sneller:

Mitchell 300 - 410 - 810.

Pris: kr. 370,—.

«Splittglass» 9 $\frac{1}{4}$ ' 2-delt

Rotstykke av dobbeltbygget splitcane, spiss av hul glassfiber. Dette gir en helt spesiell aksjon som ikke kan oppnås med samme materiale gjennom hele stangen. Vi tviler på at det finnes en stang som kaster bedre og er bedre å kjøre fisk på. Ikke tror vi det finnes noen stang som kan kaste så varierende slukvekter heller. Konklusjonen er klar: Dette er vår beste 2-hånds stang.

Passende slukvekter: 5—50 g.

Passende sneller: Mitchell 306 - 406.

Pris: kr. 465,—.